

Sygn. akt II CNP 61/16

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szulc

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 9 marca 2017 r. skargi Z. A.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w K. z dnia 16 czerwca 2016 r., sygn. akt II Ca (...)
wydanego w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego
Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko Z. A.
o zapłatę,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w K., którym zasądzono na rzecz powoda kwotę 2 316,81 zł z umownymi odsetkami maksymalnymi od dnia 10 kwietnia 2015 r. Podzielił ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu Rejonowego w przedmiocie objęcia nabywcy wierzytelności nie będącego bankiem przerwą biegu przedawnienia roszczenia zaistniałą wskutek wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego opatrzonego klauzulą wykonalności. W jego ocenie przeciwko twierdzeniu, że przerwa biegu przedawnienia wywołuje skutek wyłącznie w stosunku do banku, przemawia treść art. 509 § 2 k.c.

Pozwana wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższego wyroku w całości. Zarzuciła naruszenie art. 123 § 1 pkt 1 i 2 k.c. i wskazała, że zaskarżony wyrok jest niezgodny z tym przepisem a wskutek jego wydania poniosła szkodę w kwocie 2 316,81 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pojęcie orzeczenia niezgodnego z prawem (art. 424 § 1 i 2 k.p.c.) było przedmiotem wykładni w licznych orzeczeniach Sądu Najwyższego i ukształtował się pogląd, że jest to orzeczenie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, z ogólnie przyjętym standardami rozstrzygnięć albo orzeczenie wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, a naruszenie to jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06 (OSNC 2007, nr 2, poz. 35) stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, to ustalenie jego bezprawności, które musi uwzględniać istotę władzy sądowniczej, a zatem zarówno orzekanie w warunkach niezawisłości, w sposób bezstronny, zależny nie tylko od obowiązujących ustaw, ale także od „głosu sumienia” sędziego oraz jego swobody w ocenie prawa i faktów stanowiących podłoże sporu. Bezprawność orzeczenia sądowego ma zatem charakter bezprawności kwalifikowanej, a jego niezgodność z prawem musi

polegać na elementarnej i oczywistej obrazie prawa przez sąd, a więc takiej, która polega na błędach w wykładni lub subsumcji o stopniu rażącym i oczywistym (wyroki z dnia 4 grudnia 2008 r., sygn. I CNP 72/08, nie publ., z dnia 17 maja 2012 r., I CNP 55/11, nie publ., z dnia 14 czerwca 2012 r., I CNP 7/12, nie publ.).

Kwestionowanemu przez pozwaną wyrokowi Sądu Okręgowego tak pojętego rozumienia bezprawności nie można przypisać.

O ile w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy za bezsporny można uznać pogląd, że nie jest dopuszczalne nadanie bankowemu tytułowi egzekucyjnemu klauzuli wykonalności na rzecz nabywcy wierzytelności nie będącego bankiem i powinien on uzyskać sądowy tytuł egzekucyjny (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC 2005 r., nr 6, poz. 98), o tyle zagadnienie, czy przerwa biegu przedawnienia spowodowana wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez bank na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności odnosi skutek także w stosunku do nabywcy wierzytelności, nie było rozstrzygane jednolicie w doktrynie i orzecznictwie, zwłaszcza sądów powszechnych. Wątpliwości związane były z treścią art. 509 § 2 k.c., zgodnie z którym wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, co oznacza, że w wyniku przelewu cesjonariusz uzyskuje wierzytelność w takim kształcie prawnym, w jakim przysługiwała cedentowi, ze wszystkimi przywilejami i brakami, w tym również co do przedawnienia, przy czym okoliczność zbycia wierzytelności, jest co do zasady, irrelevantna dla biegu terminu przedawnienia. Wątpliwości te zostały usunięte uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16 (Biul. SN 2016, nr 6, poz. 10), którą przesądzono, że nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powołać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego na podstawie bankowego tytułu egzekucyjnego zaopatrzonego w klauzulę wykonalności.

Uchwała zapadła już po wydaniu przez Sąd Okręgowy zaskarżonego orzeczenia, a więc nie może być skuteczny zarzut nie uwzględnienia w dokonanej wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy. Dokonanie przez sąd interpretacji przepisu prawa materialnego zgodnej z jednym

z wielu poglądów prawnych mieści się w granicach dopuszczalnej wykładni, zwłaszcza jeżeli związane jest to ze skomplikowanym stanem prawnym budzącym istotne i poważne wątpliwości. Cechę bezprawności można przypisać tylko w razie dokonania rażąco błędnej wykładni przepisu, który jest oczywisty, nie wymaga głębszej analizy prawniczej i nie może podlegać różnej interpretacji; jedynie wtedy zachodzi bowiem niezgodność z prawem mająca charakter kwalifikowany, elementarny i oczywisty. *Prima facie* w sposób niewątpliwy skarga jest oczywiście bezzasadna, bo treść zarzutu i jego uzasadnienie nie pozwalają na przyjęcie tak rozumianej niezgodności z prawem zaskarżonego orzeczenia.

Z tych względów orzeczono na podstawie art. 424⁹ k.p.c.

jw

l.n